

6.3.2. Norge

De gældende norske bestemmelser om konfiskation (inndragning) er, ligesom de danske, i det væsentlige et resultat af nordisk samarbejde i 1960'erne, jf. Nordisk Strafferetskomité's betænkning om konfiskation af 20. maj 1963, optaget som bilag til Straffelovrådets betænkning om konfiskation (s. 91-103). Som følge heraf er de norske bestemmelser i vidt omfang identiske med de gældende danske bestemmelser.

Betænkningen »Mer effektiv inndragning av vining« fra september 1996 indeholder imidlertid en række forslag om administrative og lovgivningsmæssige initiativer for at gøre konfiskation af udbytte fra straffbare handlinger til et stærkere kriminalpolitisk virkemiddel.

De lovgivningsmæssige initiativer omfatter bl.a. et forslag om såkaldt *udvidet konfiskation* ved visse alvorlige lovovertrædelser. Den foreslåede bestemmelse tager sigte på tilfælde, hvor der er stor sandsynlighed for, at en persons formue er erhvervet ved strafbar virksomhed, men hvor det ikke kan bevises, at formuen stammer fra en konkret strafbar handling.

Efter forslaget kan der – helt eller delvist – foretages konfiskation af formuegoder, som tilhører en person, der er fundet skyldig i en eller flere handlinger, der kan straffes med fængsel i 6 år eller mere, eller forsøg på en sådan handling, og den straffbare virksomhed er af en sådan karakter, at den kan give betydeligt udbytte. Konfiskation kan dog ikke foretages i det omfang, det sandsynliggøres, at et formuegode er erhvervet på lovlig måde eller med lovligt erhvervede midler. Også værdien af formue, som den pågældendes ægtefælle eller samlever har erhvervet de seneste 5 år før den straffbare handling, der danner grundlag for udvidet konfiskation, kan helt eller delvist konfiskeres, hvis ægteskabet bestod på erhvervelsestidspunktet.

I gentagelsestilfælde lempes kravene til grovheden af den kriminalitet, der kan føre til udvidet konfiskation. Udvidet konfiskation kan således foretages over for en person, der dømmes for en strafbar handling, som kan straffes med fængsel i 2 år eller mere, og som efter sin karakter kan give betydeligt udbytte, hvis vedkommende inden for de seneste 5 år før den straffbare handling blev begået, er dømt for en strafbar handling, som er af en sådan karakter, at den kan give udbytte.

6.3.3. Tyskland

I 1992 er der indført en ny bestemmelse i den tyske straffelov (Strafgesetzbuch) om såkaldt videre konfiskation.

Denne form for konfiskation skal foretages over for gerningsmanden, hvis overtrædelsen angår en straffebestemmelse, som henviser til den særlige konfiskationsbestemmelse. En sådan henvisning findes f.eks. i bestemmelserne om hidvaskning af penge, menneskehandel og narkotikakriminalitet.

Videre konfiskation indebærer, at formuegoder hos gerningsmanden skal konfiskeres, hvis omstændighederne retfærdiggør en antagelse om (»die Umstände die Annahme rechtfertigen«), at vedkommende formuegode har været involveret i eller er fremkommet ved en strafbar handling. Det kræves ikke, at den pågældende dømmes for den aktuelle handling, og det er heller ikke nødvendigt at angive, hvilken konkret handling det drejer sig om. Det er med andre ord tilstrækkeligt, at omstændighederne bestyrker, at formuegodet stammer fra strafbar aktivitet.

6.3.4. Holland

Reglerne i den hollandske straffelov om konfiskation er ændret med virkning fra marts 1993 som led i en omfattende revision af lovgivningen for at gøre det muligt for myndighederne at konfiskere udbytte fra lovovertrædelser på en mere effektiv måde.

Konfiskation af udbytte af straffbare handlinger kan ske efter tre alternative bestemmelser.

For det første kan udbyttet ved en strafbar handling konfiskeres hos en person, der findes skyldig i det straffbare forhold.

For det andet kan der foretages konfiskation af udbytte ved den lovovertrædelse, som den pågældende findes skyldig i, ved andre overtrædelser af den samme straffebestemmelse eller ved overtrædelser af andre straffebestemmelser, hvis strafferamme omfatter bøder af en vis størrelse (bøder af femte kategori). Sidstnævnte kategori af lovovertrædelser omfatter de fleste alvorlige forhold, men f.eks. ikke sædvanlige butikstyverier. For så vidt angår udbytte fra andre lovovertrædelser end dem, som tiltalte findes skyldig i og dømmes for, kræves bevismæssigt noget, der ligner overvejende sandsynlighed for, at den pågældende har begået overtrædelserne. Efter hollandsk ret er beviskravene altså lempeligere, når der alene skal foretages konfiskation og ikke samtidig idømmes straf for en lovovertrædelse.

For det tredje gælder der visse særregler for de tilfælde, hvor tiltalte er fundet skyldig i lovovertrædelser af en vis grovhed (»indictable offences«), som kan føre til bøder af femte kategori. Den gruppe af lovovertrædelser omfatter bl.a. forskellige formueforbrydelser (herunder bedrageri og hæleri) og overtrædelser af straffebestemmelser, der retter sig mod organiseret kriminalitet. Er der ved sådanne lovover-